

som Regeringen har foreslaaet, bliver det virkelig ikke uoverkommeligt, det bliver kun een eneste Mand, hvem ifølge denne Statistik, som er aldeles notorisk rigtig, Løven ifølge dette Forslag vil komme til Gode, og der bliver ikke mere end 9, efter det andet Mindretals Forslag, og ikke mere end 1, efter Højremindretallets Forslag, slet ingen i 26 Uger og slet ingen efter det andet Mindretals Forslag. Hvis man vil give en Lov, som i Virkeligheden ikke kommer nogen til Gode, som kommer til Skade i et Omfang, der ikke kan kaldes ubetydeligt, skal man vedtage dette Forslag med en af de Taktsatser, her er satte, men hvis man virkelig vil have en Lov, som skal komme Arbejderne til Gode, skal man stemme for Mindretallets Endringsforslag om 7 Dage, ellers forekommer det mig, at der ikke bliver nogen Mening i den Historie.

Der er en anden lille Endring til § 4 under Nr. 13, som jeg skal tillade mig at sige et Par Ord om. Det er en Endring, som gaar ud paa, at en Arbejder, som er over 50 Aar, og som har arbejdet 5 Aar eller derover hos den samme Arbejdsgiver, skal have den Understøttelse, han faar beregnet efter Gennemsnittet af de sidste 5 Aars Løn. Det er selvfølgelig en ren human Bestemmelse. Meningen hermed er at støtte den gamle Arbejder, og den Smule Understøttelse, han faar i Henhold til denne Lov, kan ikke blive forhøjet ret meget, selv om man tog denne gennemsnitlige Løn. Den højterede Minister udtalte i sit sidste Foredrag, at det var i Modstrid med Lovens Princip, fordi man herved kom ind paa en fingeret, men ikke virkelig Arbejds løn, og det var det, som Løven helt igennem skulde holde sig til; ja, saaledes kan man ræsonnere og holde paa Principperne, saa at der til sidst ikke bliver andet tilbage end det bare, nøgne Princip, som ikke kommer nogen til Gode, og som ikke har nogen Humanitet i sig. Det forekommer mig, at hvis man vil være noget imødekommende mod det Mindretal, som ser det fra et Arbejderhåndspunkt, vil det ikke være ret meget forlangt, om vi sagde: Gaa med til et Princip, som kun forlanger Humanitet overfor gamle Arbejdere, og som er beregnet paa alene at skulle berøre disse, idet deres Løn skulde beregnes efter Gennemsnittet af de sidste 5 Aars Løn. Det vil vist ikke kunne staae noget. Deres Antal er jo ikke saa stort, at det vil kunne staae Kassen videre. Dette viser, at man ikke vil vise nogen Imødekommende overfor Mindretallet, som har bestrøbt sig for trods det, at det ikke hinder Lovens Grundlag, hvad vi have udtalt i Betænkningen, ved

disse Endringer at gøre Løven saa god og brugbar som muligt.

Med Hensyn til Endringen under Nr. 14 skal jeg sige, at den angaar den Minimumtakst, som der her er Tale om, idet den bestemmer, at Taksten skulde forhøjes for fuldmyndige Personers Vedkommende. Derimod havde den ærede Minister ikke nogen reel Indvending, han havde kun en Tvivl om, hvorvidt det kunde gaa an at gaa med dertil, naar man ikke havde en Normaltakst for Arbejds lønnen. Dertil vil jeg sige til den højterede Minister, at jeg har ikke noget imod at have en Normaltakst; det gaar jeg gerne med til, hvis det var muligt at faa det gennemført her ved Lov. Jeg hører til dem, som gjerne ville slaa en Normaltakst fast for Arbejds lønnen, hvad der ogsaa fremgaar af et senere Forslag, som Mindretallet har stillet. Det er en af de Mangler, som man træffer paa overalt i vor Lovgivning, at den bestættiger sig saa lidt med at bestemme Arbejds lønnens Vilkaar overhovedet. Jeg skulde ikke have noget imod, at man ved Siden af en Minimumsløn ogsaa fik en Normaltakst og, om man vil, ogsaa en Maksimumsløn. Det forekommer mig ikke kan være uretfærdigt og ikke kan komme til at virke skadeligt for nogen, men kun gavnligt, om vi saa indført disse Bestemmelser, som der her er Tale om, idet der ellers sikkert vil være mange Personer, som vilde blive slaaede i Klasse med dem, hvem man absolut har villet, at dette skulde gælde for, nemlig Lærlinge og unge Mennesker. Det forekommer mig ogsaa, at man ikke skulde være saa fhygtagtig med Hensyn til at nedlægge i en Lov som denne en lille Spore til, at Arbejds lønnen skulde bevæge sig omkring det Minimum, som her er stillet med Hensyn til fuldmyndige Arbejdere, men naar man vil ræsonnere saaledes, at det ikke skal være Lovgivningsmagten, som skal bestemme Arbejds lønnen, og at det kan være ligegyldigt, om dette er taget med eller ikke, ville ærede Medlemmer dog sikkert indbrømme mig, at vi ofte i forskellige Sager, som have foreligget for os til Behandling i denne Sal, have talt om, at der i en eller anden Lov var nedlagt en Spore til dette og en Spore til hint, og man er saa enten dragen til Føls mod denne Spore eller har taget denne Spore til Indtægt. Man har saaledes ofte talt om, at Selvhjælp var en Spore, som man maatte se at bevare og ikke tage bort. Her er en Spore til at arbejde henimod, at Arbejds lønnen ikke for nogens Vedkommende bliver mindre, end der her er Tale om, ikke paa den Maade, at det i Løven fastslaaes, at den skal være saaledes,